

taggasi, ja ei wõtnud kõigest sest muud ühti,
kui sedda, mis temma sullased ollid ärrasõ-
nud.

Kui rahhus pead toidad
Ja leppid teistega,
Mis kurri, heaga wõidad,
Siis Jummal sinnoga.
Ei temma ärra wässi
Kõik head sull' tassudes;
Sel rohke on ta käsik,
Kes õige assudes.

8. Abrami kindel usk ja kiisatus.

Jehowa olgo so ülleim rõõm, siis an-
nab ta sulle, mis so südda kutsub.
Wereta Jehowa peale ommad teed
ja loda temma peale; küs ta toime-
tab kõik hästi. Paul. 37, 4. 5.

Kanaani-ma rahwas kartsid Abramit, sest
temma ellas nende seas kui wäggew würst,
fel sured karjad ollid, ja auustasid tedda, et
ta waggaste ellas. Kõik sealne rahwas ei ol-
nud ommeti ni kanged ebbajummalate teen-
red, et tõe sõnna neile polleks mõjund. Mel-

kisedek, Salemi kuningas, fedda kõigekõr-
gema Jummal preestriks nimmetati, õnnis-
tas Abramit, kui ta sõast taggasi tuli ja
ütles: „Õnnistud olgo Abram Jum-
malast, kõigekõrgemast, taewa ja
ma lojast.“

Abramil ei pudund omma ello-õnnest muud
ma peal, kui ihho-suggu. Temma naene
Sara olli lapsita, ja jubba ellatand innime-
ne; agga Abram lotis siiski kindlaste Jum-
mala tõutuse peale, et temma järreltullija-
test suur rahwas piddi sama, ja et temma
lääbi kõik sugguwõssad ma peal peawad õn-
nistud ollema. Temma lotus ei jänud tüh-
jaks; Jummal andis temmale nore poja,
fedda Isakiks nimmetasid, ja kes nende mõl-
lemate melest wägga armas ja kallis olli.
Agga kui ta poisikeseks olli sanud, piddi ta
temmast, kui omma ainust meleheast äkkis-
te ilma jama, sest Abram sai käsiko, omma
poega Jummalale ohwerdada. Kes neist,
kes sedda luggewad, issi laste issa ehk em-
ma on, se wõib ennesest mõista, kui suur